

Sygn. I C 846/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Bogumiła Bilewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Jagielska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.,

P. R., D. R., Z. R.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., P. R., D. R. i Z. R. solidarnie na rzecz powoda(...) SA z siedzibą w W. kwotę 179 609,82 zł (sto siedemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset dziewięć złotych 82/100) wraz z odsetkami:

- a) Umownymi w wysokości oprocentowania WIBOR dla okresów trzymiesięcznych z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 15 punktów procentowych od kwoty 147 000,00 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem że wysokość tych odsetek nie może w stosunku rocznym przekroczyć odsetek maksymalnych za opóźnienie
- b) Ustawowymi w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od kwoty 331,78 zł od dnia 08.06.2017 r. do dnia zapłaty
- c) Ustawowymi w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od kwoty 32 278,04 zł od dnia 08.06.2017 r. do dnia zapłaty

II. Zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 8 998,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR del. Bogumiła Bilewicz

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 11 kwietnia 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, P. R., D. R. i Z. R. kwoty 179 609,82 zł wraz:

- z dalszymi odsetkami od kwoty 147 000 zł, naliczanymi w wysokości oprocentowania WIBOR dla okresów trzymiesięcznych z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o

15 punktów procentowych, z zastrzeżeniem, że wysokość odsetek maksymalnych w żadnym czasie nie może przekroczyć maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia, tj. w stosunku rocznym dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, od dnia 11 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 14%,

- z dalszymi odsetkami ustawowymi w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych liczonymi od kwoty 331,78 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- z dalszymi odsetkami ustawowymi w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych liczonymi od kwoty 32 278,04 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód w dniu 1 lutego 2012 r. udzielił pozwanej (...) Sp. z o.o. kredytu w kwocie 200 000 zł, zgodnie z umową o kredyt w rachunku bieżącym nr (...), zmienioną następnie aneksem z dnia 1 lutego 2013 r. poprzez zwiększenie kwoty kredytu do 350 000 zł. Umowa o kredyt została poręczona przez P. R., D. R. i Z. R.. Strona pozwana pomimo zmiany warunków określonych w umowie poprzez restrukturyzację zadłużenia nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. Umowa kredytu została wypowiedziana w dniu 08.06.2016 r. wobec zaległości w spłacie wymagalnych rat. Pozwani do dnia sporządzenia pozwu nie uregulowali zadłużenia mimo prób polubownego rozwiązania sporu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 września 2017 r. (karta 100 akt) pozwani wniosli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictw procesowych w wysokości 68 zł oraz wydatków zgodnie z przedłożonym spisem przed zakończenia postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwani podali, że umowie stanowiącej podstawę roszczenia brak ekwiwalentności świadczeń przejawiający się w zastrzeżeniu na rzecz powoda odsetek i marży w rażąco wygórowanej wysokości, nie znajdującej odzwierciedlenia w świadczeniu uzyskanym przez pozwaną Spółkę. Wobec rekordowo niskiego poziomu inflacji w okresie obowiązywania umowy przy zastrzeżeniu na rzecz powoda wysokich kosztów obsługi kredytu świadczy o braku ekwiwalentności świadczeń.

Zawarta między stromi umowa jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a ustalenia umowne wykraczające poza granice swobody umowy są nieważne, zatem świadczenie otrzymane na podstawie nieważnej umowy należy uznać za nienależne.

Dodatkowo pozwani podnieśli, że wierzyciel powinien zawiadomić poręczycieli o zwłoce dłużnika w spełnieniu świadczenia. Po powstaniu zaległości w spłacie należności przez pozwanego ad.1 powód wypowiedział umowę kredytu, nie kierując wcześniej żadnej informacji do (poręczycieli) o występujących opóźnieniach w spłacie zobowiązania. Pozwani ad. 2-4 pismami z dnia 5 października 2016 r. zostali wezwani do zapłaty całego długu i w konsekwencji doszło do naruszenia praw poręczycieli i narażenie ich na poniesienie nienależnych kosztów.

Pismem z dnia 13 października 2017 r. (karta 114 akt) powód wskazał, że przedmiotowa umowa została zawarta pomiędzy bankiem a spółką – osobą prawną występującą profesjonalnie w obrocie prawnym, strony wyraziły zgodę na postanowienia umowy, w tym na sposób kształtowania się odsetek i marży. Postanowienie umowy zaakceptowali również poręczyciele zawierając umowy poręczenia.

Powód podkreślił, że wysokość naliczonych odsetek jak i marża kredytu stanowią wynagrodzenie za udzielenie osobie prawnej wysokiego kredytu. Zarzuty strony pozwanej, że doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego czy ekwiwalentności świadczeń są całkowicie gołosłowne i nie zostały poparte przez stronę dowodami. Nadto zarzut pozwanych o braku należytego zawiadomienia ich jako poręczycieli o zaległości w spłacie kredytu przez pozwaną Spółkę jest bezzasadny, bowiem powód dysponuje należnymi dokumentami świadczącymi o dokonaniu czynności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 1 lutego 2012 r. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o kredyt w rachunku bieżącym nr (...). Integralną częścią umowy były Ogólne warunki umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w (...) SA.

W ramach umowy Bank udzielił kredytu w wysokości 200 000 zł na okres od 1 lutego 2012 r. do 31 stycznia 2013 r. na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej. W dniu 1 lutego 2013 r. został zawarty aneks Nr (...) do umowy o kredyt w rachunku bieżącym nr (...) z dnia 01.02.2012 r. ,zgodnie z którym Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości do 350 000 zł na okres od 1 lutego 2013 r. do 31 stycznia 2018 r. z przeznaczeniem na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej.

dowód: umowa o kredyt w rachunku bieżącym k. 7-9, aneks nr (...) k. 20-23, dyspozycja uruchomienia kredytu z dnia 07.02.2012 r. k. 121, z dnia 05.02.2013 r. k. 122

Integralną częścią aneksu nr (...) były „Ogólne warunki umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w (...) S.A. – (...) SA”.

Zgodnie z treścią § 3 aneksu nr (...) oprocentowanie kredytu jest zmienne, ustalone w dniu podpisania umowy w oparciu o stawkę WIBOR 1M, powiększoną o stałą marżę Banku w wysokości 4,00%. Oprocentowanie w stosunku rocznym łącznie wynosi 8,08%. Zmiana oprocentowania kredytu następuje w trybie miesięcznym, poprzez zmianę stawki WIBOR 1M, obliczonej jako średnia wartość stawek WIBOR 1M z ostatnich dziesięciu dni roboczych miesiąca poprzedniego.

Zgodnie z Ogólnymi warunkami umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w (...) § 11 ust. 2 i 3 od niespłaconych w terminie rat kapitału bank pobiera oprocentowanie według podwyższonej stopy procentowej. Wysokość oprocentowania podwyższonego obowiązującego w Banku jest obliczana na podstawie oprocentowania WIBOR dla okresów trzymiesięcznych z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 15 punktów procentowych, z zastrzeżeniem, że wysokość odsetek maksymalnych w żadnym czasie nie może przekroczyć maksymalnych odsetek za opóźnienie.

Na mocy § 5 aneksu nr (...) zawartego do umowy strony ustaliły zabezpieczenie kredytu i w ust. 1 wskazały, że zabezpieczeniem wierzytelności będzie hipoteka umowna z najwyższym pierwszeństwem do wysokości 595 000 zł na lokalu stanowiącym odrębną nieruchomość, położona w miejscowości G. wraz z cesją praw z polisy ubezpieczenia.

W ust. 2, jako kolejną formę zabezpieczenia wskazano poręczenie wraz z oświadczeniami poręczycieli o poddaniu się egzekucji P. R., D. R., Z. R..

W § 7 i § 8 aneksu nr (...) postanowiono, że spłata kredytu będzie następować z wpływów bieżących na rachunek kredytobiorcy, jednocześnie zobowiązując się do przeprowadzenia na rachunku w Banku średniomiesięcznych obrotów w wysokości 1/3 przyznanego limitu. W ust. 3 § 8 wskazano, że w przypadku nie przeprowadzenia na rachunku obrotów w wymaganej wysokości Bank może podwyższyć ustaloną w umowie marżę w określony sposób w ust. 4.

W przypadku wystąpienia zajęć rachunku bieżącego z tytułu płatności obligatoryjnych lub stwierdzenia znacznego pogorszenia się sytuacji finansowej kredytobiorcy lub niedostarczenia przez niego w wyznaczonym terminie dokumentów finansowych umożliwiających dokonanie oceny finansowej (§ 11 aneksu) lub nierealizowania przez kredytobiorcę obowiązku przeprowadzania na rachunku bankowym określonych wpływów (§ 8 ust. 7 aneksu) Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu.

Nadto w § 13 Ogólnych warunków umów zostały szczegółowo wskazane przyczyny i forma wypowiedzenia umowy.

Na podstawie umowy poręczenia z dnia 01.02.2013 r. poręczyciele P. R., D. R. i Z. R. zobowiązali się do wykonania na rzecz banku zobowiązań wynikających z tytułu zawartej umowy przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., na wypadek gdyby zobowiązania swojego kredytobiorcy nie wykonał. Poręczenie było bezterminowe.

dowód: umowa o kredyt gotówkowy k. 7-9, Ogólne warunki umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w (...) k. 11-12, aneks nr (...) k. 20-23, umowa poręczenia z dnia 01.02.2012 r. zawarta przez P. R. k. 14, umowa poręczenia z dnia 01.02.2012 r. zawarta przez D. R. k. 16, umowa poręczenia z dnia 01.02.2012 r. zawarta przez Z. R. k. 18, umowa poręczenia z dnia 01.02.2013 r. zawarta przez P. R. k. 25, umowa poręczenia z dnia 01.02.2013 r. zawarta przez D. R. k. 27, umowa poręczenia z dnia 01.02.2013 r. zawarta przez Z. R. k. 29

Pismami z dnia 25.02.2016 r. w związku z powstaniem zaległości powód wezwał pozwanych do zapłaty w terminie 14 dni roboczych pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytowej zaległości w kwocie 7 627,06 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 117,118,119,120 kserokopia książki nadawczej k. 123-124

Pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. Bank wypowiedział pozwanej (...) Spółka z o.o. umowę kredytu z powodu nie uregulowania zaległości w spłacie kredytu w rachunku bieżącym nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma, jednocześnie zawiadamiając o skutkach niespłacenia należności w zakreślonym terminie. Pismo wypowiadające umowę kredytową zostało doręczone kredytobiorcy w dniu 20 czerwca 2016 r.

Pismami z dnia 8 czerwca 2016 r. powód zawiadomił pozwanych P. R., D. R. i Z. R., jako poręczycieli niniejszej umowy o wypowiedzeniu umowy kredytu zawartej z (...) Sp. z o.o., zawiadamiając także o terminie uregulowania zaległości, wskazując konsekwencje w przypadku nieuiszczenia w całości wymagalnego roszczenia. Pozwani D. R. i Z. R. odebrali zawiadomienia w dniu 20 czerwca 2016 r. Pozwana P. R. pomimo dwukrotnego awiza nie odebrała przesyłki. Pismo zostało wysłane na adres pozwanej wskazany w umowie poręczenia.

dowód: oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy k. 31, zawiadomienie do (...) Sp. z o.o. k. 31v, potwierdzenia odbioru k. 33-33v, zawiadomienia dla P. R. k. 35-35v, dowód awizowania k. 37-37v, zawiadomienia dla D. R. k. 39-39v, potwierdzenie odbioru k. 41-41v, zawiadomienia dla Z. R. k.43-43v, potwierdzenie odbioru k. 45-45v

W piśmie z dnia 5 października 2016 r. powód skierował do pozwanych ostateczne wezwanie do zapłaty całego zobowiązania.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 47, 49, 51, 53

Zakreślony termin do uregulowania zaległości upłynął bezskutecznie.

okoliczność niesporna

W związku z brakiem spłaty Bank wystawił wyciąg z ksiąg nr (...) stwierdzający istnienie wymagalnego zadłużenia pozwanych wobec powoda, które na dzień 11 kwietnia 2017 r. wyniosło 179 609,82 zł, w tym:

- z tytułu kapitału w kwocie 147 000 zł,

- z tytułu odsetek umownych od dnia 01.08.2016 r. do dnia 04.08.2016 r. w kwocie 331,78 zł,

- z tytułu odsetek za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 05.08.2016 r. do 10.04.2017 r. w kwocie 32 278,04 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 58, szczegółowe rozliczenie umowy kredytu k. 59-71v

W chwili zawierania umowy o kredyt gotówkowy na rachunku bieżącym Prezesem Zarządu pozwanej (...) Spółka z o.o. była P. R.. Obecnie Prezesem Zarządu jest S. R.. Przedmiotem działalności jest sprzedaż hurtowa

odzieży i obuwia, a także sprzedaż detaliczna odzieży prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach lub przez domy sprzedaży wysyłkowej i internet, handel hurtowy i detaliczny z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi, magazynowanie, zakwaterowanie, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, wynajem i dzierżawa oraz badania i analizy techniczne.

dowód: umowa o kredyt gotówkowy k. 7-9, wydruk z KRS k. 55-57v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, gdyż ich autentyczność nie budziła wątpliwości.

W niniejszej sprawie wysokość zadłużenia dochodzona niniejszym pozwem nie była kwestionowana przez pozwanych, sporną kwestią pozostawało jednak odpowiedzialność pozwanych P. R., D. R. i Z. R., jako poręczycieli przedmiotowej umowy, bowiem w odpowiedzi na pozew pozwani wywodzili, że nie otrzymali zawiadomienia o występujących zaległościach dłużnika Spółki (...), które skutkowałyby możliwością odpowiedniego zareagowania i nie dopuszczenia do wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwani podnieśli, że informacje o zadłużeniu powzięli dopiero, gdy otrzymali zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy. Sąd nie uwzględnił w tym zakresie twierdzeń pozwanych, bowiem z przedłożonych przez powoda wezwań do zapłaty z dnia 25 lutego 2016 r. wynika, że pozwani zostali wezwani do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy. W tych okolicznościach bez znaczenia pozostaje, czy i z jakich przyczyn pozwani nie odebrali tych wezwań.

Pozwani nie przedstawili żadnych dowodów mających zaprzeczyć prawdziwości twierdzeń powoda, nadto wezwani do osobistego stawiennictwa na termin rozprawy celem przesłuchania nie stawili się, aby skonfrontować swoje zarzuty z materiałem dowodowym przedstawionym przez powoda

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanych w charakterze strony albowiem nie stawili się na rozprawę prawidłowo wezwani.

Sąd zważył, co następuje:

Okolicznością niesporną w sprawie było, że strony łączyła umowa kredytu, to jest umowa nazwana uregulowana w art. 69 i nast. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 – Prawo Bankowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz. 1876).

Z ust. 1 art. 69 powołanej ustawy wynika, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Umowa kredytu jest umową dwustronnie zobowiązującą. Z jednej strony, bank zobowiązany jest do udzielenia kredytu oraz uprawniony jest do żądania od kredytobiorcy spłaty zadłużenia. Z drugiej, kredytobiorca ma prawo domagać się od banku wypłaty kredytu, a następnie obciąża go obowiązkiem zwrotu kredytu (spłaty kredytu) wraz z odsetkami i prowizją w terminach określonych w umowie kredytowej. Szczegółowe prawa i obowiązki stron określa umowa.

Pozwani podnieśli zarzut braku ekwiwalentności świadczeń stron i naruszenie zasad współżycia społecznego.

W tych okolicznościach niezbędnym było ustalenie, czy przedmiotowa umowa kredytu została zawarta z naruszeniem zasady ekwiwalentności świadczeń i zasad współżycia społecznego.

Bezspornym jest, że umowa kredytu a następnie aneks nr (...) do tej umowy zostały zawarte zgodnie z wolą stron. Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 58 § 1 i 2 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, a także nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Przez zasady współzycia społecznego rozumie się na ogół obowiązujące w stosunkach między ludźmi reguły postępowania, które za podstawę mają uzasadnienie aksjologiczne (ocenne), a nie tetyczne (prawne). Odwołują się one do powszechnie uznawanych w całym społeczeństwie lub w danej grupie społecznej wartości i ocen właściwego, przyzwoitego, rzetelnego, lojalnego czy uczciwego zachowania.

Zarzut nieważności czynności prawnej z powodu sprzeczności jej treści lub celu z zasadami współzycia społecznego nie może polegać na powołaniu się ogólnie na bliżej nieokreślone zasady współzycia społecznego, lecz wymaga wskazania, jaka konkretna zasada współzycia społecznego została naruszona. Do oceny czynności prawnej jako sprzecznej z zasadami współzycia społecznego może dojść ze względu na cel, do którego osiągnięcia czynność zmierza, rażąco krzywdzące działanie jednej ze stron, zachowanie nieuczciwe, niełojalne lub naruszające interesy osób trzecich, a przy ocenie tej konieczne jest dokonanie wartościowania zachowania z konkretnymi zasadami współzycia społecznego w kontekście skutku prawnego (wyrok SN z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 261/10, Lex nr 784986).

Umowa o kredyt z dnia 01.02.2012 r., aneks nr (...) do tej umowy zostały zawarte pomiędzy bankiem a osobą prawną (spółką). Strony stosownie do zasady swobody umów postanowiły o tym, że kredytobiorcy należy się marża i odsetki umowne oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego. Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 kpc, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Kredytobiorca jest podmiotem gospodarczym i zawierał umowę o kredyt z bankiem będącym podmiotem gospodarczym. Z uwagi na brak statusu konsumenta nie można uznać, że postanowienia umowy zawierają zapisy, które kształtują prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy. (art.385¹§1 kc)

Zarzut braku ekwiwalentności świadczeń nie został udowodniony (art. 6 kc).

Podkreślić bowiem należy, że nie jest naruszeniem zasady ekwiwalentności świadczeń wprowadzenie do umowy zapisu o odsetkach umownych w odniesieniu do WIBOR, skoro określone zostały zasady ustalania odsetek i wysokość tych odsetek nie przekracza odsetek maksymalnych za opóźnienie. Aby ustalić czy przedmiotowa umowa w jej ekonomicznym aspekcie zawiera ekwiwalentność świadczeń czy też narusza tę zasadę i przez to jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, koniecznym było udowodnienie przez pozwanych tych twierdzeń. Zarzuty pozwanych nie zostały poparte wnioskami dowodowymi, zatem są jedynie stanowiskiem strony, a nie dowodem, dlatego zarzut naruszenia zasad współzycia społecznego z uwagi na brak ekwiwalentności świadczeń nie został udowodniony.

Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 kc) Zgodnie z ogólną regułą dowodową, to na pozwanych spoczywał ciężar wykazania wszystkich wymienionych okoliczności i nieważność umowy. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie pozwani podnieśli jedynie twierdzenia, których nie poparli żadnymi dowodami.

Umowa poręczenia według przepisów prawa cywilnego osób fizycznych stanowi wspomnianą już zasadę swobody umów określoną w art. 353¹ k.c. i nie narusza ustawy ani zasad współzycia społecznego. Istotą poręczenia jest umocnienie pozycji prawnej wierzyciela, który może szukać zaspokojenia swojej wierzytelności także z majątku poręczyciela, wówczas gdy dłużnik nie wykona swojego świadczenia. Wobec niewykonania zobowiązania przez kredytobiorcę (...) Sp. z o.o. powód zażądał spełnienia świadczenia przez poręczycieli, którzy ów kredyt poręczyli. Podstawą odpowiedzialności pozwanych, jako poręczycieli jest art. 876 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. W myśl art. 876 § 2 k.c. oświadczenie poręczyciela powinno być złożone na piśmie pod rygorem nieważności.

W dniu 1 lutego 2012 r oraz w dniu 1 lutego 2013 r. takie oświadczenia złożyli pozwani P. R., D. R. i Z. R.. Pozwani oświadczyli, że poręczają za zobowiązanie spółki i zgadzają się ponosić odpowiedzialność za ten dług

jako poręczyciele, gdyby kredytobiorca go nie spełnił. Pozwani poręczając za spłatę kredytu, winni byli liczyć się z możliwością ewentualnego ryzyka ponoszenia odpowiedzialności wobec banku w przypadku braku spełnienia zobowiązania kredytobiorcy.

Zobowiązanie poręczyciela staje się wymagalne z chwilą wymagalności długu głównego tj. z chwilą opóźnienia się dłużnika głównego ze spełnieniem świadczenia. Zawiadomienie poręczyciela o opóźnieniu dłużnika nie stanowi przesłanki wymagalności zobowiązania poręczyciela, chyba że w umowie uzależniono powstanie wymagalności długu z poręczenia od zawiadomienia poręczyciela o opóźnieniu się dłużnika (art. 880 kc) – wyrok SN z 21.10.2014 r. V CK 124/04 lex nr 146394, SN z 11.12.2009 r. V CSK 215/09 lex 688050)

Poręczenie ma charakter akcesoryjny, a nie subsydiarny, co oznacza, że poręczyciel odpowiada jak dłużnik, gdy dłużnik główny opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Niezawiadomienie poręczyciela o opóźnieniu dłużnika głównego pozostaje bez wpływu na wymagalność roszczenia. Zatem zarzut pozwanych w tym zakresie są także bezzasadne, także z tego powodu, że z załączonych dokumentów wynika, że przed wypowiedzeniem umowy poręczyciele zostali wezwani do zapłaty wymagalnego zadłużenia.

Z przepisów art. 75 ust. 1 i 2 powołanej ustawy wynika ponadto, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytową. Termin tego wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni.

W niniejszej sprawie pozwana Spółka nie wykonała umowy z dnia 1.02.2012 r i aneksu z dnia 1.02.2013 r. Wobec naruszenia przez pozwaną Spółkę warunków umowy powód z mocy art. 75 ustawy Prawo bankowe oraz postanowień umowy był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytowej, co nastąpiło pismem z dnia 8 czerwca 2016 r., a zostało poprzedzone wezwaniem pozwanej oraz poręczycieli do zapłaty wymagalnej części zobowiązania pismem z dnia 25 lutego 2016 r. (k.117-120)

Umowa kredytu została skutecznie wypowiedziana pismem z dnia 08.06.2016 r.(doręczonym kredytobiorcy w dniu 20 czerwca 2016 r.). Termin wypowiedzenia umowy upłynął z dniem 20 lipca 2016 r.

Skutkiem wypowiedzenia jest postawienie całej wierzytelności powoda w stan wymagalności; uprawnieniem Banku jest domaganie się spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami umownymi, odsetkami ustawowymi za opóźnienie, wraz z dalszymi odsetkami. Niekwestionowana wysokość zadłużenia wynika z wyciągu z ksiąg (...)S.A. w W..

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 359 § 1 i 2¹ kpc orzeczono o odsetkach umownych w wysokości oprocentowania WIBOR dla okresów trzymiesięcznych z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 15 punktów procentowych, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 147.000 zł od dnia 11.04.2017 r.

Dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc oraz art. 482 § 1 kc.

Zgodnie z art. 481 § 1 kpc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej (...) i 5,5 punktów procentowych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając solidarnie od pozwanych, jako strony przegrywającej kwotę 8 998 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 8 981 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu

ustalanej na podstawie art. 13 ust. 1a w zw. z art. 19 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2018.300), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa stosownie do treści części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U.2018.1044).

SSR del. Bogumiła Bilewicz